

GOLDEN PARSONS
GEVANGENE VAN
VERSAILLES

MOZAĪEK | ROMAN

Golden Parsons

Gevangene
van
Versailles

vertaling Marisa Rappard

UITGEVERIJ MOZAIËK • ZOETERMEER

Ga achter haar aan. Spaar kosten noch moeite. Zorg dat je Madeleine Clavell terughaalt naar Versailles. Het interesseert me niet hoe.'

Kapitein Nicolas Maisson maakte een buiging voor koning Louis XIV en nam met een zwierig gebaar zijn hoed af. De panden van zijn blauwe muskietiertuniek streken over de vloer. 'Oui, Uwe Hoogheid.'

'En haar oudste zoon wil ik ook.' De koning leunde tegen de voorzijde van zijn bureau. Hij boog het hoofd en zijn ogen gingen schuil achter zijn volumineuze pruik. Na enige momenten keek hij op zonder de muskietier te zien. Met een ruk liep hij weg van het bureau en begon door de ruimte te ijsberen. Toen hij langs het raam liep, bleef hij staan en keek nadenkend naar buiten. 'Is dit niet het fraaiste paleis ter wereld?'

'Ja, Uwe Hoogheid. In heel de wereld is er geen paleis te vinden dat de mens zozeer bekoren kan als dat van Versailles.'

De koning liet zijn hand over de sierlijke houten vensterbank glijden. Hij zag weer voor zich hoe hij met Madeleine door de tuinen had gewandeld toen zij beiden nog jong waren en Versailles nog in aanbouw was geweest. Ze waren hier samen opgegroeid. Ze hoorden hier samen te zijn. Louis balde zijn vuist. Weer zag hij voor zich hoe ze naast hem op de divan in het Trianon had gezeten, nu al anderhalf jaar geleden. 'Ons rest enkel de herinnering,' had ze gezegd. 'Er kan nooit meer iets tussen ons zijn.'

De koning snoof minachtend. ‘Hoe kan iemand er nu niet naar verlangen om hier te zijn?’

De kapitein gaf geen antwoord. Zuchtend draaide de koning zich om en met een handgebaar gaf hij de musketier te kennen dat hij kon gaan. ‘Ga nu. Neem zoveel mankracht mee als je nodig hebt. Kies de mannen aan wie jij de voorkeur geeft. Je kunt je zoektocht het best beginnen in Genève, dat bolwerk van protestantisme van die Jean Calvin. Daar vluchten de meeste hugenoten naartoe.’ De koning perste zijn lippen op elkaar. Afgemeten zei hij: ‘Als ze daar niet is, zorg dan dat je iemand vindt die weet waar ze wel is.’

Kapitein Maisson boog opnieuw en maakte aanstalten om het vertrek te verlaten.

‘Nog een ding, kapitein.’

‘Uwe Hoogheid?’

‘Gebruik geen onnodig geweld. Ik wil geen haar op het hoofd van Madeleine Clavell gekrenkt zien, noch op dat van haar zoon.’

Jaques Veron bond de teugels van zijn paard aan het hek voor een kroeg in een buitenwijk van Genève. Onderwijl keek hij voortdurend om zich heen. Voor hij het rumoerige etablissement binnenging, trok de pastor van de Cathedrale de St. Pierre de rand van zijn slappe hoed wat lager over zijn gezicht. Een paar mannen keken op toen hij binnenkwam. Ze leken echter niet bijzonder in hem geïnteresseerd. De ruimte was doortrokken van een dikke, zware rookwalm en de weeïge geur van ongewassen mannen, bezweet van hun werk of van het reizen. Achter in de ruimte vond Jaques een met panelen afgeschermd tafeltje, waaraan hij plaatsnam.

Een jonge barmeid kwam op hem toelopen. ‘Wat mag het zijn?’

‘Gewoon een pul bier.’

‘Verder niets?’

‘Verder niets.’

De meid begon de tafel af te nemen. ‘Ik geloof dat ik u hier nog niet eerder heb gezien. Bent u hier voor het eerst?’

Hij wenste dat ze weg zou gaan. ‘Nee... eh... Nou, eigenlijk wel. Dat wil zeggen, ik ben hier al een hele tijd niet meer geweest.’

Ze liep naar de bar en kwam terug met een gevulde bierkroes. Toen ze over de tafel boog en de pul voor hem neerzette, bood ze hem zicht op een groot gedeelte van haar omvangrijke boezem die uit haar breed uitgesneden lijfje pulde.

‘U bent niet toevallig op zoek naar een beetje gezelschap voor vanavond?’ vroeg ze.

‘O, nee,’ stamelde Jaques. ‘Ik bedoel, u bent erg aantrekkelijk, maar ik, eh, ik ben hier voor zaken, tenminste, ik bedoel, ik heb met een vriend afgesproken om het over zaken te hebben...’ Hij stootte met zijn hand tegen de kroes en morste wat van het glanzende vocht op de tafel. Lachend veegde de meid het bier weg met haar doek. ‘Het was niet mijn bedoeling u in de war te brengen. Mocht u zich bedenken, dan kunt u me hier altijd vinden, *chéri*.’ Ze glimlachte opnieuw naar hem en liep toen naar de bar.

Jaques veegde zijn voorhoofd af met zijn zakdoek en dronk de kroes in een teug leeg. Toen hij de beker weer neerzette, zag hij twee musketiers binnenkomen die bij de ingang bleven staan en het drinklokaal rondkeken. Jaques ging staan zodat ze konden zien waar hij zich bevond, en ze baanden zich een weg tussen de menigte door naar zijn tafel.

‘Goedemiddag, *monsieur* Veron.’ De langste van de twee, een man met een stompe neus en kleine ogen, nam plaats aan de overzijde van de tafel. Jaques herinnerde

zich dat hij Nicolas Maisson heette. De kleinere man, met een pokdalig gezicht, bleef staan en zweeg.

‘Hebt u het geld meegebracht?’ vroeg Jaques.

‘Zo, biedt u uw nieuwe... collega’s niet eerst een drankje aan?’

‘O... ja, natuurlijk. Wat onbeleefd van me.’ Jaques gebaarde naar de barmeid. De kleinere man trok een stoel bij en ging zitten.

‘U bent toch niet zenuwachtig, mijn beste man?’ Nicolas leunde over de tafel heen. ‘De informatie die u de koning van Frankrijk verschaft, is hem veel waard. U hebt toch geen bedenkingen?’

‘Nee, nee, in het geheel niet. Ik moet alleen snel weer terug naar de Cathedrale.’

‘Om uw pastorale taken te vervullen?’ De kapitein barstte uit in een ruw gelach. ‘Vertelt u me eens, monsieur: zijn alle hugenoten zo onvoorwaardelijk trouw als u, of bent alleen u dat?’

Jaques ging verzitten. ‘Mijn trouw aan koning Louis gaat mijn loyaliteit aan ieder ander te boven, want hij is de man die door God is voorbestemd om vorst van Frankrijk te zijn.’

‘Kijk eens aan, dat horen we graag. Als u ons de informatie verschaft die we nodig hebben, dan geef ik u uw geld.’ Kapitein Maisson haalde een leren buidel uit zijn tuniek tevoorschijn en wierp hem op tafel.

Jaques wilde het zakje pakken, maar Nicolas greep de dunne arm van de pastor stevig beet. ‘U krijgt het geld als u ons hebt verteld wat we willen weten.’

‘Maar hoe kan ik er zeker van zijn dat het afgesproken bedrag erin zit?’

‘Hoe kunnen wij er zeker van zijn dat uw informatie klopt?’

‘Die klopt. Dat garandeer ik u.’

‘Bon! En ik garandeer u dat het afgesproken bedrag in de

buidel zit.' Nicolas leunde opnieuw over de tafel naar voren. Hij hield Jaques' onderarm nog steeds stevig omklemd en keek hem doordringend aan. 'Ik geloof dat we elkaar maar gewoon moeten vertrouwen, oui?'

'Ja, ik denk het ook.'

Nu liet Nicolas de arm van de pastor los.

Jaques begon te vertellen en liet ondertussen zijn blik onafgebroken op de geldbuidel rusten. 'Het vermoeden van de koning is juist. *Madame* Clavell en haar kinderen zijn inderdaad van hun landgoed in Grenoble naar Genève gevlucht. Toen ze hier aankwamen, hebben ze hun toevlucht gezocht in de Cathedrale de St. Pierre. Later zijn ze naar een klein dorpje getrokken, op ongeveer een uur reizen ten noorden van hier. Ze verblijven daar bij een zekere dominee Gérard du Puy en zijn gezin.'

'En haar man werkt als slaaf op een galeischip.'

'*Non*. De eigenaar van de vloot waarop François Clavell tewerkgesteld was, is ook een hugenoot en heeft hem vrijgelaten. Het gezin is weer herenigd. Maar het zit u mee: monsieur Clavell is ernstig ziek, en uit wat ik heb gehoord maak ik op dat hij niet lang meer te leven heeft.'

'Ah! Dit zal gemakkelijker zijn dan we dachten. En haar zoon is bij haar?'

'Ze heeft twee zoons en een dochter.'

'De oudste zoon.'

'Ja, die is bij haar. Hij zal zo'n vijftien jaar oud zijn.'

'Hm. Ja, dat zou kunnen kloppen.'

'Pardon?'

'O, niets. Niets.' De kapitein schoof de geldbuidel over de tafel naar Jaques. 'Ik herinner me *madame* Clavell nog wel. Ze verbleef aan het hof in de tijd dat Versailles nog gebouwd werd. Zij en koning Louis waren onafscheidelijk. Geen wonder dat hij haar maar niet vergeten kan.' Hij zweeg even. 'Nou, pastor... geniet van uw dertig zilverlingen.'

Jaques stopte het zakje met munten weg achter zijn gordel en schraapte zijn keel. 'Eh... Er is nog iets wat de koning misschien zal interesseren.'

'En wat mag dat dan wel zijn?'

'Een van de hovelingen uit de kring van koning Louis heeft de Clavells geholpen hun gezin te herenigen. Hij heeft monsieur Clavell vanuit Frankrijk naar Genève geëscorteerd.' Jaques vertrok zijn mond tot een akelige grijns.

'Hij heeft zich zelfs bekeerd tot het protestantse geloof.'

Nicolas pakte zijn handschoenen. 'Dat zal de koning zeker interesseren. Wie is deze man?'

Jaques Veron keek achterom en vervolgens om zich heen, om zich er nogmaals van te verzekeren dat er geen bekenden van hem in de rumoerige gelagkamer zaten. 'Hij heet Pierre Bovée.'

Kapitein Maisson trok zijn wenkbrauwen op.

De kleinere man zei: 'Kom, laten we gaan. Ik hou d'r niet van om met verraaiers te drinken.'

Maar Jaques kwam op dreef nu hij merkte dat hij de belangstelling van de kapitein had gewekt. 'Ik heb uit betrouwbare bron vernomen dat de Clavells van plan zijn Zwitserland te verlaten. Ze willen naar Amsterdam reizen om van daaruit naar de Nieuwe Wereld te trekken. Als u madame Clavell wilt, eh, redden, dan zou hun vertrek misschien een geschikt moment zijn.'

'Wie reizen er met haar mee? Om hoeveel mensen gaat het?'

'Nou, eens zien... haar man, haar drie kinderen... haar zwager. Waarschijnlijk een paar bedienden.'

'En Bovée?'

'Misschien.' Jaques priemde met zijn knokige vinger in de lucht. 'Maar ze zullen niet in staat zijn uw aanval af te weren. Ze verwachten geen moeilijkheden. Als ik u was, zou ik een overval ensceneren. Hoeveel mannen staan er tot uw beschikking?'

De musketierkapitein kneep zijn toch al kleine ogen tot nauwe spleetjes. ‘We hebben van u geen advies nodig om onze missie te volbrengen. We bepalen zelf wel waar en wanneer we toeslaan en zullen zo weinig mogelijk geweld gebruiken. De koning wil hun geen kwaad doen. Hij wil alleen maar de dame terugzien in Versailles.’

Beide mannen trokken hun handschoenen aan.

‘En dat zal ook gebeuren,’ besloot kapitein Maisson. ‘Koning Louis krijgt alles wat hij maar verlangt, en wat hij verlangt is Madeleine Clavell. En wat betreft monsieur Bovée... ik voorspel dat zijn dagen geteld zijn.’

Madeleine Clavell slenterde met haar zes jaar oude dochttertje Evangeline door een brede straat. Telkens als ze een marktkraam of winkel passeerden, bleven ze even staan. François was met hun twee zoons, Philippe en Charles, naar de stalhouderij gegaan om een paar paardentuigen en hoofdstellen te laten repareren. Ook zijn broer Jean had hij meegenomen.

‘Maman, waar gaan we naartoe?’

‘Ik heb zin om even bij een kledingzaak te kijken.’ Madeleine keek om zich heen om te zien of er een in de buurt was. ‘Ik vraag me af wat er zoal in de mode is. Ik heb geen flauw idee meer van wat er speelt in de beschaafde wereld.’ Ze wierp een blik op de paar munten in haar hand. ‘Ja, dat lijkt me leuk, gewoon even kijken.’

‘Mag ik dan een nieuwe bonnet uitzoeken?’

‘Misschien. Ik wil graag stof kopen om wat nieuwe kleren te maken voor jou en de jongens. Wat jullie hebben wordt alweer te klein. En zou je het leuk vinden om iets uit te zoeken voor de kleine van Suzanne en Armond?’

Eline knikte gedreven. ‘Oui, maman! Mag ik een stuk speelgoed voor hem kopen?’ Ze was zeer gehecht geraakt aan de peuter van hun vroegere bedienden.

‘We zullen eens zien. En we moeten het fruit niet vergeten. Madame Du Puy vroeg me te kijken of we appels konden vinden op de markt.’

Voor een kleine kledingzaak bleef Madeleine staan. ‘Kom,

laten we hier even naar binnen gaan, *chérie*. We hebben nog wel even tijd voor we op de plek moeten zijn waar we hebben afgesproken met je vader en de jongens.’

‘Waarom zijn ze eigenlijk niet met ons meegegaan?’

Madeleine begon te lachen. ‘Ik denk dat de mannen liever naar zadels en hoofdstellen kijken dan naar jurken en hoeden, denk je ook niet?’ Ze liet de munten in haar tasje glijden, trok het dicht met het trekkoord en liep met zwierige pas naar binnen.

Een schel rinkelende bel kondigde hun komst aan. Madeleine bleef even staan en keek om zich heen. Drie wanden van de winkel hingen tot aan het plafond toe vol met rijen glimmende houten planken. Er lagen hoeden en pruiken op en op de tafels lagen stapels rollen stof.

Madeleine snoof met gesloten ogen de geur op die in de winkel hing, een geur van nieuwe stoffen en textielverf. De geur deed haar denken aan vroeger tijden, toen ze nog welgesteld was geweest. Ze liet haar hand over de zijdezachte stoffen glijden en tilde de zware rollen op om de warme kleuren en reliëfpatronen beter te kunnen bekijken. Toen ze een bonnet zag liggen met een lachwekkend hoge toren van linten, zette ze hem op en liep naar een spiegel om te kijken hoe de hoed haar stond. Eline giechelde. Lachend nam Madeleine de hoed van haar hoofd en zette haar eigen weer op.

Toen ze de woorden ‘Franse spionnen’ en ‘hugenoten’ hoorde fluisteren, bleef Madeleine stokstijf staan. Langzaam ging ze verder met het wegstoppen van de losse strengen haar langs haar gezicht onder de rand van haar hoed, maar ondertussen boog ze licht voorover naar de spiegel en keek ze steeds de winkel rond.

In de hoek van het zaakje zag ze twee vrouwen staan die bezig waren hoeden te passen. De verkoopster, een pezi-ge oude vrouw met dik, grijs haar onder een kanten mutsje, bracht hun nog een aantal hoeden uit het magazijn.

Madeleine slenterde de winkel door, in hun richting. Ze deed of ze de koopwaar bekeek en pakte een parasol. Misschien kon ze zich die nog wel permitteren. Ze klapte hem open en draaide hem rond.

‘Sst.’ De hoedenverkoopster wierp een blik over haar schouder.

Madeleine deed alsof ze niets had gemerkt en bleef met de parasol in haar hand traag langs de rollen textiel heen en weer lopen. Uit haar ooghoek zag ze de jongste van de vrouwen de verkoopster een *méreau* tonen – de penning die alleen aan hugenoten gegeven werd – waarop ze hun gesprek op gedempte toon voortzetten. Toen de vrouwen de winkel verlieten met hun nieuwe hoeden veilig in een doos verpakt, kwam de eigenares van de winkel met een hartelijke glimlach gehaast op Madeleine toelopen.

‘Wenst madame de parasol te kopen?’

‘O!’ Madeleine keek verbaasd naar de parasol; ze was bijna vergeten dat ze hem nog in haar handen had. ‘Eh, ja, ik denk het wel.’

‘Een goed besluit, madame! Hij lijkt wel voor u gemaakt. Mag ik hem voor u inpakken?’

‘Ja, graag.’ Madeleine liet wat munten uit haar tasje glijden. ‘Hoeveel krijgt u van me?’

De verkoopster noemde de prijs. Madeleine zocht het geld bijeen en stopte een *méreau* tussen de munten, en toen de bejaarde vrouw het geld in haar hand natelde, keek ze met een ruk op. ‘Ik geloof dat u me te veel hebt gegeven, madame.’

‘Nee, ik denk het niet.’ Madeleine pakte haar nieuwe parasol en haar mand, die ze op de toonbank had gezet.

‘Ik zou graag meer willen weten over het gesprek dat ik zojuist opving tussen u en uw twee vorige klanten. Alstublieft.’ Voor ze verder sprak, keek ze de winkel rond op zoek naar Eline, die in de hoek van de winkel met een poesje op schoot bleek te zitten. Fluisterend vroeg ze:

‘Franse spionnen? In Genève?’

De hoedenverkoopster liet de méreau rondgaan in haar vingers. ‘Ik heb gehoord dat ze de grens zijn overgestoken,’ zei ze zachtjes. ‘Ze betalen de Zwitserse bevolking om de hugenoten uit hun steden te verjagen. Ik begreep dat het de Franse economie geen goed heeft gedaan dat velen van ons zijn gevlucht naar omringende landen en daar een zaak hebben opgezet. Koning Louis is laaiend. Hij probeert de hugenoten terug te lokken uit het buitenland, maar de Fransen zijn er nog niet in geslaagd hier veel medestanders te werven. Voor de vorm zetten de autoriteiten de hugenoten via de grote poort onze steden uit, maar ze laten ze meteen via de achterpoort weer naar binnen.’

Met het wisselgeld gaf ze Madeleine ook haar méreau terug. ‘Maar de mensen die koning Louis schuldig heeft bevonden aan verraad en die hier gevangen worden genomen, gaan gedwongen mee terug naar Frankrijk. Ze worden naar de Bastille gebracht.’

Madeleine nam het kleingeld van haar aan en liet het in haar tas glijden. ‘Dank u. Dank u zeer. Ik ben blij met mijn nieuwe parasol, en ik stel het zeer op prijs dat u me dit verteld hebt – meer dan u weten kunt.’

De hoedenverkoopster legde haar hand op die van Madeleine en fluisterde: ‘God zij met u.’

‘En ook met u. Kom, Eline.’ Madeleine nam haar dochter, die naar haar toe kwam lopen, bij de hand en liep de winkel uit. Het duizelde haar. Elke man op straat die zijn hoofd bijdraaide om naar haar te kijken, bezag ze met argwaan. Was het een Fransman? Werd ze gevolgd? Madeleine voelde een paniek opkomen die haar bijzonder vertrouwd was. Met één hand trok ze haar rokken op en al rennend sleurde ze Eline mee de straat op.

‘Maman! Waar gaan we heen? Je doet me pijn!’

‘Pas op, madame!’ hoorde ze roepen en toen Madeleine

zich met een ruk omdraaide, zag ze een steigerend paard voor zich staan met daarachter een koetsje, dat een scherpe draai maakte en tegen de stoeprand sloeg. De hoeven van het paard vlogen ternauwernood langs haar heen. De koetsier liet zijn zweep knallen en rukte verwoed aan de teugels om het paard weer onder controle te krijgen. Eline begon te krijsen en Madeleine pakte het kind op en stooft naar de overkant van de straat.

‘Madeleine!’ François, die even verderop bij een groentekar had gestaan, rende naar haar toe.

‘Waar zijn de jongens?’ Madeleine pakte de arm van haar man zo stevig beet dat ze erin kneep. ‘Waar zijn mijn zoons?’ Ze ging steeds harder praten.

‘Daar, bij Jean.’ Hij wees naar een ijzeren bankje op de stoep, vlak bij de kar met groenten en fruit. Daar zaten ze, Charles en Philippe, elk gretig kauwend op een helderrode appel. Ze hadden in het geheel niet gemerkt dat hun moeder op een haar na was ontweken door een koets. ‘Wat is er aan de hand? Je werd bijna overreden.’

Madeleine ging met haar rug naar Eline toe staan en bracht haar gezicht dicht bij dat van haar man. ‘Ik hoorde zojuist van de eigenares van de hoedenwinkel dat Louis spionnen naar Zwitserland heeft gestuurd, die de huge-noten moeten verjagen,’ fluisterde ze.

François nam Madeleines trillende handen in de zijne. ‘Rustig. Voorlopig zijn we veilig. Kom, ga even zitten.’ Hij trok Madeleine zachtjes mee naar een bankje en ging naast haar zitten. ‘We hebben altijd al geweten dat we hier niet eeuwig kunnen blijven. Nu we dit weten, moeten we alleen meer haast maken met ons plan om ergens anders opnieuw te beginnen – ergens waar Louis ons niet vinden kan.’

Madeleine keek haar man aan. Haar bonnet was van haar hoofd gevallen en hing losjes op haar rug aan de smaragdgroene linten die om haar hals waren geknoopt. Een

briesje deed de losgeraakte strengen uit haar hardos opwaaien.

François draaide een van de strengen om zijn vinger. 'Ik geloof dat het tijd is om naar de Nieuwe Wereld te gaan. Daar zal de koning ons niet kunnen vinden. Daar kan hij ons niets doen.' Hij legde zijn hand op haar schouder en zuchtte. 'Ons leven heeft maar een vreemde wending genomen, vind je ook niet?'

Eline trok aan Madeleines rokken. François stond op en nam zijn dochter bij de hand. 'Kom maar met mij mee, Eline. Laten we boodschappen gaan doen. Heb je al een nieuwe hoed gevonden?'

Eline snikte: 'Nee. Maman maakte me aan het schrikken.' 'Ach toch, het spijt me, chérie.' Madeleine stond op en kustte Eline op haar wang. 'Maman heeft een beetje dom gedaan. Wil je me vergeven?'

Eline wreef in haar ogen en knikte.

Het gezin deed gehaast de rest van de inkopen – waaronder een nieuwe hoed voor Eline – en ging toen weer op weg naar de boerderij van de Du Puys. De kinderen, die achter in de kar zaten, lieten elkaar zien wat ze gekregen hadden. Zoals gewoonlijk had Charles onophoudelijk iets op te merken of te vragen, maar na een tijdje werden hij en Eline in slaap gewiegd door het gehobbel van de wagen en het gestage geklepper van de hoeven van het paard.

De volwassenen zaten gedurende de reis zwijgend op de bok, tot de stilte doorbroken werd door François' gehoest.

Bij elke nieuwe hoestaanval kromp Madeleine ineen. 'Het wordt steeds erger.' Ze sloeg haar arm om de schouders van haar man.

François pakte buiten adem zijn knapzak van onder het bankje vandaan en haalde er een veldfles uit. Toen hij een slok van zijn medicijn had genomen, trok de hoest-

aanval langzaam weg. ‘Ik voel me prima. Niks om je zorgen over te maken.’

Opnieuw viel er een stilte. Jean liet de paarden in een gestaag tempo naar huis lopen en zo hobbelde de kar tussen de steeds langer wordende schaduwen door. Af en toe wierp Jean een zijdelingse blik op Madeleine en François. Na enige ogenblikken zei Madeleine met gedempte stem: ‘Jean, ik heb iets opgevangen in de hoedenwinkel.’ Ze keek over haar schouder naar de slapende kinderen achter in de kar en naar Philippe, die afwezig naar de lucht tuurde. Daarop vertelde ze Jean wat ze had gehoord.

‘Het verbaast me niets.’ Jean liet de teugels knallen om de paarden tot een snellere tred te bewegen. ‘Wat zijn jullie van plan?’

‘Het is nu wel duidelijk dat we hier niet kunnen blijven,’ zei François. ‘De Nieuwe Wereld biedt ons veel mogelijkheden. Of anders Duitsland, misschien. Het zal niet gemakkelijk zijn om weer opnieuw te beginnen, maar ik weet zeker dat Henri met ons mee zal gaan. En Philippe wordt met de dag meer volwassen.’

Toen hij zijn naam hoorde noemen, spitste Philippe zijn oren en hij schoof naar de bok om het gesprek tussen de volwassenen te kunnen verstaan. Madeleine keek hem glimlachend aan. ‘We hebben het over onze toekomst, en daar speel jij ook een belangrijke rol in. Maar houd je daar nu nog maar niet mee bezig. We hebben nog voldoende tijd om plannen te maken.’ Ze reikte over de rugleuning van het bankje en klopte hem op de schouder.

‘Ik ben er klaar voor, maman. Het leven op de boerderij van een dominee is ook maar saai.’

‘Philippe! De Du Puys hebben ons geweldig opgevangen. Zonder hen hadden we het niet gered.’

‘Dat weet ik ook wel, maar...’

‘Ik ben bang dat het feit dat we de afgelopen twee jaar voortdurend in gevaar verkeerd hebben, zijn sporen

heeft nagelaten. Jij zult nooit tevreden zijn met een huise-
lijk leven op één en dezelfde plek.'

Philippe leunde weer achterover in de kar. Madeleine keek François aan. 'Misschien is hij er wel meer klaar voor dan ik dacht.'

Haar man knikte. 'Ik begrijp hem wel. Bedenk eens wat hij allemaal al heeft meegemaakt: hij heeft moeten vluchten, hij heeft zijn broertje beschermd tegen de dragonders van de koning, hij heeft zich wekenlang in een grot verborgen, een groep soldaten overvallen en er zelfs een moeten vermoorden, hij heeft naar een ander land moeten vluchten... In zijn korte leven heeft hij al meer meegemaakt dan mannen die twee keer zo oud zijn als hij.'

Man? Madeleine wierp een blik achterom op Philippe, die het zich weer gemakkelijk had gemaakt en met zijn handen in zijn nek naar het voorbijtrekkende landschap lag te kijken. Voor haar was hij nog altijd haar kleine jongen, maar nu ze nog eens goed keek en het dons zag dat zich op zijn bovenlip begon te vertonen, besepte ze dat hij inderdaad al volwassen werd. Madeleine fronste haar wenkbrauwen en knikte langzaam. Ja, hij werd inderdaad een man. Hij was lang, gespierd en zelfverzekerd en het was wel gebleken dat hij niet alleen fysiek, maar ook mentaal sterk was. Charles deed in dat opzicht weinig voor hem onder, ook al beschouwde Philippe zichzelf nog steeds als de absolute meerdere van zijn broer.

Madeleine glimlachte. 'Je hebt gelijk. Onze zoons worden volwassen.'

Het schemerde al toen ze de boerderij naderden. Nu ze zo tussen Jean en François op de bok zat en het huis in het oog kreeg dat de afgelopen tijd hun toevluchtsoord was geweest, voelde Madeleine zich weer veilig en geborgen.

Jean liet de wagen met een boog tot voor het huis rijden.

‘Laten we de boodschappen even uitladen, dan zet ik daarna de paarden wel op stal.’

‘Bedankt, Jean.’ Madeleine reikte achter zich, pakte Charles bij zijn schouder en schudde hem zachtjes heen en weer. Zijn dikke, rode krullenbos was onbedekt; zijn pet was van zijn hoofd gevallen. Ze haalde haar hand door zijn haar. ‘Wakker worden, zoon van me.’

Eline ging rechtop zitten, wreef in haar ogen en jammerde zachtjes. François hielp Madeleine bij het uitstappen, maar terwijl hij haar de hand reikte, begon hij weer te hoesten.

Pierre Bovée, vertrouweling aan het hof van koning Louis, kwam naar buiten gelopen. ‘Hebben jullie hulp nodig?’ Terwijl hij naar de achterkant van de kar liep sloeg hij François, die voorovergebogen stond te hoesten, bezorgd gade. Madeleine ondersteunde hem. ‘Ik neem Eline wel mee naar binnen.’ Pierre strekte zijn armen naar haar uit. ‘Kom maar mee, prinses. Ik draag je wel.’

De kleine meid liet zich gewillig optillen. ‘Ik houd van jou, prins.’

‘Ik ook van jou, prinses.’ Pierre had haar de bijnaam gegeven toen hij haar met Jean had gered uit het klooster waar de dragonders haar in opdracht van koning Louis naartoe hadden gebracht. Omdat Eline hem daarop met ‘prins’ had aangesproken, waren ze elkaar zo blijven noemen. Hij drukte een kus op haar voorhoofd en droeg haar het huis in.

François stond op de veranda. Hij hield zich vast aan een paal en boog zich al hoestend voorover. Madeleine gaf hem een zakdoek, die hij tegen zijn mond drukte.

‘Drinken,’ zei hij hees. ‘Wil je iets te drinken voor me halen?’ Toen hij de zakdoek wegnam, zag Madeleine dat er bloedspatten op de witte stof zaten.

‘Natuurlijk, lief.’ Ze snelde het huis in en kwam terug met een groot glas wijn. ‘Kijk eens, hier zul je je beter door

voelen. Ga maar naar binnen, mon chéri. Ik haal de boodschappen wel van de kar.'

Charles lag nog steeds diep in slaap achter in de kar; zijn moeder trok de pakjes waar hij tussen lag weg, maar zelfs daar werd hij niet wakker van. Madeleine stak haar arm over de rand van de kar en schudde hem nog een keer heen en weer. 'Charles! Wakker worden! We zijn thuis.' Verbaasd keek hij om zich heen, om vervolgens traag op te staan en versuft de wagen uit te springen. Madeleine duwde hem de boodschappen in handen en stuurde hem naar de keuken.

Ze keek hem na terwijl hij het huis inliep. Hun thuis – maar niet hun echte thuis. Een echt thuis hadden ze niet meer. Langzaam drong het tot Madeleine door dat het nu vaststond dat ze nooit meer naar Frankrijk zouden kunnen terugkeren. In Frankrijk wachtte hun gevaar, en zoals het er nu voorstond, waren ze ook in Zwitserland niet meer veilig.

Zwitserland, 1680. Madeleine Clavell is met haar gezin gevlucht. Haar vaderland Frankrijk is voor hen niet langer veilig: Zonnekoning Louis XIV vervolgt de hugenoten steeds feller en meedogenlozer.

De koning is razend dat Madeleine hem ontsnapt is. Zijn spionnen weten haar op te sporen en brengen haar naar het hof. Daar raakt de koning in de ban van haar en wil haar niet meer laten gaan. Hij geeft haar alles wat ze begeert – behalve haar vrijheid.

Gevangen in haar gouden kooi, en gescheiden van haar kinderen, moet Madeleine een ragfijn spel spelen. Enerzijds mag ze de gunst van de koning niet verliezen: dat zou dramatische gevolgen voor haarzelf en haar gezin hebben. Aan de andere kant wil ze trouw blijven aan haar overtuigingen.

Dan hoort Madeleine dat haar dochttertje ernstig ziek is, en komt ze voor een dramatische keus te staan. Is haar geloof het nu werkelijk waard om er alles voor op het spel te zetten?

Dit is deel twee van een prachtige romancyclus die speelt in de tijd van de hugenotenvervolging.

Golden Parsons, zelf nazaat van de hugenoten, is een geliefd spreker op christelijke conferenties. Eerder verscheen van haar bij Mozaïek *In de schaduw van de Zonnekoning*.

